

jeg her at sige, at et af de Omraader, hvor ogsaa jeg mener, Staten særlig bør træde til, er det, vi her har med at gøre. I mange andre Forhold ønsker jeg ikke Udgifterne lagt over paa Staten, men jeg mener, at her er et Omraade, hvor Kommunerne undertiden kommer til at staa med store Udgifter, med Hensyn til hvilke de i alt væsentligt ikke er selvbestemmende.

Jeg kan helt ud tiltræde mange af de Bemærkninger, som faldt fra Venstres Ordfører (Ejsing), og jeg vil gerne med Hensyn til de stakkels Kvinder, som han omtalte, og som paa mange Maader er henviste til sørgelige Levevilkaar, fra dette Sted sige, at vi har nu her i Landet oprettet to Hjem, hvor saadanne Kvinder antages, og jeg vil gerne anbefale, at disse Hjem bliver stillet saa godt som muligt, thi jeg tror, at det Arbejde, som dør foregaar, er et godt Arbejde, et Arbejde, som netop gaar i den rigtige Retning.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslagene til hurtig Behandling.

Vejstrup: Lovforslagene foreligger jo for os enstemmigt vedtagne af Folketinget, og efter de Udtalelser, der er fremkommet her, tør man forudsætte, at der ikke er nogen stor Difference indenfor Landstinget med Hensyn til Opfattelsen af hele dette Spørgsmaal.

Den højtærede Minister motiverede Lovforslagene med, at han ønskede at aflaste Statskassen, og han udtalte, at han ønskede at aflaste den endnu mere. Nu er der sikkert ingen af os, som ikke kunde ønske at aflaste Statskassen, men det kommer an paa Maaden, hvorpaa man gør det. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem, som talte paa Socialdemokratiets Vegne (Steincke), i hans Opfattelse af dette Spørgsmaal, og det forekommer mig, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (S. Rasmussen) gav disse Tanker sin delvise Tilslutning. Har Staten nogetsteds en Opgave med Hensyn til Forsørgelsen, forekommer det mig netop at være her. Jeg har altid set en Mangel deri, at Udgifterne paa dette Omraade ikke blev repareret paa en lang større Kreds, end Tilfældet er. Hele Forsørgelsen af saavel de aandsvage som de sindssyge burde være en Statsopgave og ikke en kommunal eller privat Opgave, thi det er rigtigt, hvad der blev fremført i Folketinget, og hvad den ærede Ordfører for Socialdemokratiet pegede paa, at Byrden her falder tilfældigt og i mange Tilfælde kan falde paa smaa fattige Kommuner, som maa svare et forholdsvist stort Kontingent til disse Anstalter.

Derfor er jeg ganske uenig i de Betragtninger, som blev gjort gældende af det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne (Ejsing), naar han mente, at det var rigtigt her at aflaste Statskassen. Jeg synes tværtimod, at det maa være Opgaven at faa den størst mulige Del af Udgifterne ved Forsørgelsen af de aandsvage og sindssyge lagt over paa Staten. Derfor hilser jeg med Tilfredshed den Ændring, som er foretaget i Folketinget, og som gaar ud paa at ned sætte det Beløb, der skal erlægges af de private eller af Kommunerne.

Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister, om der findes en bestemt Regel for, hvor stor en Indtægt eller Formue en Mand kan have for at slippe fri for Udgifterne ved denne Forsørgelse. Der findes nemlig adskillige Mennesker, som kan være forholdsvist velhavende, men som, naar de rammes af den Ulykke, at der kommer et aandsvagt Barn, som skal anbringes paa en saadan Anstalt, ikke alene rammes derigennem, at der findes et saadant Medlem i Familien, men ogsaa derved, at de Aar ud og Aar ind maa betale en betydelig Sum til Forsørgelsen af vedkommende Barn paa Anstalten; det øger Ulykken i høj Grad. Vi har indenfor Sygekasselovgivningen bestemte Takster, hvorefter en Mand maa have den og den Indtægt og den og den Formue for at kunne være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, men mig bekendt findes der ikke paa dette Omraade saadanne bestemte Grænser for Formue og Indkomst. Saa vidt jeg kender Forholdene, træffes Afgørelserne i saa Henseende fuldkommen vilkaarligt i de forskellige Kommuner, idet Kommunalbestyrelserne har den afgørende Myndighed. Dette forekommer mig noget uheldigt. Hvis der kunde fastsættes bestemte Takster for Optagelsen af disse ulykkelige Mennesker paa Anstalterne, vilde jeg for mit Vedkommende henstille til den højtærede Minister, at man gik saa liberalt frem som overhovedet muligt overfor dem, som Ulykken har ramt tilstrækkeligt derigennem, at der indenfor Familien findes et Medlem, som er unormalt i den ene eller den anden Retning.

Skønt jeg beklager den Forhøjelse af Betalingen, der skal finde Sted for private og for Kommuner, fordi denne Forsorg, som sagt, først og fremmest burde være en Statsopgave, ligger Forholdene dog saaledes, at Dyrtiden gør det nødvendigt at betale Skat dertil, og naar man fra Ministeriets Side mener, at det er nødvendigt at paalægge private og Kommuner den øgede Udgift, der her er Tale om, maa man